

Kvistgjengeren

Utgitt av Norsk kvistgjengerforening

Nr. 51, vår 2024, årgang 26

Norsk kvistgjengerforening

Norsk kvistgjengerforening er dannet for å kunne utvikle intuitive søkemetoder, lære og dele erfaringer. Foreningen skal også arbeide for å øke interessen for og kunnskapen om kvistgjengeri. Foreningen er politisk og religiøst uavhengig.

Vi bruker begrepet «kvistgjengeri» som samlebetegnelse for alle intuitive søkemetoder.

Hjemmeside: www.kvistgjenger.no

Styret

Leder

Gaute Hadland

Visteveien 30, 4071 Randaberg

Tlf.: 97 75 50 34

E-post: gahadland@online.no

Nestleder

Sissel Astrid Fuhre

Askveien 250, 3519 Hønefoss

Tlf.: 41 55 41 63

E-post: sis-fuh@online.no

Kasserer

Christian H. Kjellberg

Prost Holviks vei 30B, 1362 Hosle

Tlf.: 97 79 50 25

E-post: chkj@broadpark.no

Styremedlem

Kjell Arne Drag

Kisgruveveien 91, 3614 Kongsberg

Tlf.: 32 72 18 66 / 91 77 82 98

E-post: kjelarnd@online.no

Styremedlem

Henry Marius Windt-Val

Kringleåsen 19, 2170 Fenstad

Tlf.: 90 76 16 52

E-post: hewiva@outlook.com

Medlemsavgift

Hovedmedlem: kr. 300 per år

Familiemedlem (uten tidsskrift): kr. 110 per år.

Husk å melde adresseendring (post og e-post) ved flytting og endring.

Ikke medlem ennå?

Dersom du vil bli medlem, kan du melde deg inn på nettsiden vår, www.kvistgjenger.no.

Dersom du ikke er på internett, kan du kontakte Christian H. Kjellberg

Prost Holviks vei 30B, 1362 Hosle

Tlf.: 97 70 50 25

Bankkonto: 1503 62 78258

Vipps-nr.: 21212

Organisasjonsnr.: 986 092 366

Bladet Kvistgjengeren

Bladet gis ut to ganger i året. Redaksjonen tar gjerne mot tips og stoff til bladet. Alt som har å gjøre med kvistgjengeri er interessant: korte og lange artikler, bilder, tips om oppslag i andre medier. Redaksjonen hjelper til med språkvask og tilrettelegging for trykking, selvsagt i samarbeid med bidragsyteren.

Frist for stoff til nr. 52 er 1. september 2024.

Redaktører

Marianne Lund Tverlid

Tlf.: 95 05 17 20

E-post: mltverlid@gmail.com

Ingebjørg Rivedal

Tlf.: 91 58 93 99

E-post: inriveda@online.no

Forsidefoto: Vår ved kyststien i Horten. Foto:

Ingebjørg Rivedal

Foto side 3: M. L. Tverlid og I. Rivedal

Opplag 200 eks.

Grafisk setting i skrifttypen Book Antiqua ved

Ingebjørg Rivedal

Trykking: HG media AS, 1351 Rud

Innhold

	Side
Redaktørene har ordet	3
Henry Marius Windt-Val: Kraften i kvisten	4
Trond Jacobsen: Telluriske strømmer, første del	7
Kåre Holmen: Beskyttelse med sølvtråd	10
Ingebjørg Rivedal: Uvanlege evner, andre del	11
Marianne Lund Tverlid: Modnede minner: Vitlycke	16
Kåre Holmen: Smykkemysteriet og budskapet	20

Redaktørene har ordet

Det er en spennende oppgave å skulle forme et medlemsblad. Denne gangen opplevde vi en pussig synkronitet i form av «to sjeler, samme tanke» hele to ganger:

Både Henry Marius Windt-Val og Trond Jacobsen har, på hver sin måte, skrevet om hva det er som får søkeredskaper til å fungere! Begge hadde sagt ja til å skrive i bladet, men noe tema var ikke nevnt i forkant, verken av dem eller oss.

Som redaktører prøver vi å sørge for både interessante tema og variasjon. Denne gangen lar vi hensynet til variasjon vike da spørsmålet om hva det er som får søkeredskapene til å virke er et så sentralt tema for mange av oss. Praktiske eksempler på synkronitet kan gi et slikt ord mer forklaring.

Det andre eksemplet på «to sjeler, samme tanke»: Samtidig som Marianne skrev ferdig sin artikkel, leste Ingebjørg i Kåre Holmens bok «Symbolboka». Ingebjørg festet seg ved et kapittel om smykker, og kontaktet Kåre for å spørre om vi kunne få trykke det i bladet.

Smykker er også et av temaene i Mariannes artikkel. Sammentreffet er kanskje ikke så oppsiktsvekkende, men det er morsomt at Ingebjørg faktisk tenkte på akkurat den ut av mange historier i en hel bok. Om ikke synkronitet i skrivingens stund for Kåre og Marianne, så i observasjon og utgivelses-tidspunkt i Kvistgjengeren!

I tillegg til disse fire artiklene byr vi på en historie til fra Kåre Holmen, denne handler om beskyttelse ved hjelp av sølvtråd, samt fortsettelsen på Ingebjørgs artikkelserie om mennesker med uvanlige evner.

Vi holder spaltene i Kvistgjengeren åpne for de som vil spinne videre på eksisterende artikkel-tråder, og for de som vil ta opp andre temaer. Et godt sted for kreative artikkelideer er på årsmøtet, og vi håper å møte mange av dere helgen 7.-9. juni på Tyrifjorden hotell (styret vil sende ut epost/brev med mer informasjon). Vi håper vi kan dele ulike, like og inspirerende tanker der!

Vi ønsker alle lesere riktig god vår og sommer!

Kraften i kvisten

Henry Marius Windt-Val

«Å gå med kvisten», kanskje med noen lokale variasjoner i hvordan man uttrykte seg, er en betegnelse de fleste har hørt, i alle fall de som har fått noen år på baken.

Går vi noen tiår tilbake i tid, var det ganske mange rundt om i landet som behersket kunsten å søke etter vann ved hjelp av en såkalt ønskekvist, en y-formet trekvist. Treffsikkerheten kunne nok variere en god del, men likevel var dette kanskje det sikreste hjelpemidlet man hadde tilgang til når en ny brønn skulle graves. Det er fortsatt en del mennesker som er i stand til å finne vann på denne måten, men nå har jo de fleste tilgang på vann fra offentlige eller private vannverk. Boring etter vann har også blitt mer og mer vanlig. Behovet for leting etter vann med ønskekvisten er dermed ikke særlig stort lenger.

Ønskekvisten

De som leser Kvistgjengeren, vet nok antagelig en god del om å gå med ønskekvisten, eller om kvistgjengeri, som de fleste sier nå. Kvistgjengeri må vel betraktes som et noe mer utvidet begrep, ettersom det dekker noe langt mer enn det man tradisjonelt la i bruken av ønskekvisten.

La oss se litt på dette med selve ønskekvisten. For mange kvistgjengere eller vannsøkere var det veldig viktig at kvisten var av riktig treslag, ellers ville de ikke finne vann. Noen mente at det skulle være bjørk, andre sverget til rogn, mens atter andre mente at et helt annet treslag fungerte bedre for dem. Det sies at det også ble brukt forskjellige treslag alt etter hva man søkte. Hassel skal for eksempel ha vært mye brukt i søk etter jernmalm og andre metaller.

Andre søkemåter

Enkelte kvistgjengere bruker ikke noe redskap i det hele tatt. De registrerer det de søker etter

direkte på kroppen. Noen sier de merker en slags spontan endring i kroppen, noen får prikking i fingerspissene, andre føler det som kløe i håndflatene og atter andre får et synlig utslag ved at en finger raskt beveger seg, retter seg ut eller bøyer seg.

Nå for tiden brukes søkeredskaper som regel i andre sammenhenger enn til å finne vann eller metaller med. Det benyttes som regel også helt andre søkeredskaper enn ønskekvisten. Det kan være søkevinkler av forskjellig utforming, avanserte såkalte H3-antennar, en metalltråd bøyd til V-form, en pendel, enhånds vippestang eller lignende.

Her oppe hos oss i Nord-Europa var det ønskekvisten av tre som var det suverent mest brukte søkeredskapet. I andre deler av verden var det derimot pendelen som var det dominerende hjelpemiddelet. Pendelens historie kan etter sigende spores flere tusen år tilbake i tid, blant annet til Kina og oldtidens Egypt. Pendelen har nok et mye større anvendelsesområde enn ønskekvisten noen gang har hatt, men egner seg ikke særlig godt til å søke i terrenget med.

Både kvist og pendel har til alle tider vært brukt til å søke etter svar på mange spørsmål, også i forbindelse med det okkulte. I enkelte religioner var all bruk av søkeredskaper bannlyst.

Kvistgjengeri og vannleting

Går vi hundre til to hundre år tilbake i tid, var det relativt få som hadde ord på seg for å være virkelig gode til å finne vann. Disse personene var imidlertid svært ettertraktet, og ble gjerne etterspurt i et vidt distrikt. En rutinert kvistgjenger vil nok hevde at det finnes vann der søkeredskaper har vist utslag, og ofte kan vedkommende også uttale seg om hvor langt ned i bakken vannåren ligger.

Dette siste er noe jeg selv har vært vitne til i mine barneår i Lofoten. Der ble en giftering (gullring) hengende i en sytråd brukt som pendel, og i tillegg måtte man ha et vanlig vann-glass. Kvistgjengeren som hadde lokalisert en vannåre, eller et egnet sted for å finne vann, holdt det tomme vannglasset i sin venstre hånd mens gullringen pendlet fritt i tråden fra høyre hånd. Vannglasset ble så ført under pendelen og opp, slik at ringen kom et stykke ned i glasset. Det antall ganger ringen slo mot glasset, representerte dybden fra bakken og ned til vannet, angitt i meter. Dette ble gjentatt noen ganger for å få resultatet bekreftet. I det tilfellet jeg var vitne til, stemte både stedsangivelsen og dybden godt. Der ble det grav en brønn som skaffet det vannet man hadde behov for.

Hva får søkeredskapene til å gi utslag?

Vi vet ganske mye om søkeredskapene som ble brukt og brukes. Derimot er det knyttet mer usikkerhet til hva som egentlig skjer i hodet til den som anvender kvist eller pendel. En erfaren kvistgjenger vet at den mentale biten er den aller viktigste, og kanskje også den absolutt vanskeligste. Selve søkeredskapen er faktisk av mindre betydning.

Hva er det som får ønskevisten til å bevege seg? Ja, dette har nok mange lurt på. Hva er det egentlig som får kvisten, eller hva man nå anvender som søkeredskap, til å gi utslag? Noen av de tidligere tiders kvistgjengere, og kanskje også en del av dem som bruker kvist i dag, vil nok stå hardt på at det er kvisten selv som beveger seg i hendene deres. Jeg har selv opplevd å ha den samme fornemmelsen ved bruk av ønskevist. Med søkevinkler får man ikke en slik opplevelse, siden vinklene svinger fritt i håndtaket, og dermed ikke har direkte kontakt med hendene.

Dersom man nøye iakttar en person som bruker søkevinkler, vil man kanskje klare å registrere hva det er som skjer. Betrakter man hendene som holder rundt håndtaket på søkevinkelen, samtidig med at man holder et øye med vinkelens bevegelser, vil man kunne se at det er hendene som beveger seg, som dermed fører til

at vinkelen gjør utslag. Dette er spesielt synlig når vinklene gjør store utslag. Ved mindre utslag er det som regel ikke mulig å registrere at vinkelen på hendene endres. Det samme skjer når det brukes pendel, men her er bevegelsene ganske små og ikke så lett å fange opp. Tar man derimot et videoopptak av hånden som holder pendelen, og man etterpå spiller av dette med lav hastighet, kan man tydelig se at det er hånden, eller fingrene, som rører seg og gir pendelen bevegelse.

Bløff, slump eller hva?

Prosedyren, teknikken eller metoden med kvistgjengeri er, som tidligere nevnt, sannsynligvis mange tusen år gammel. En slik teknikk for å finne vann eller andre ting, synlige eller skjulte, ville neppe ha overlevd i tusener av år dersom det ikke fantes sterke holdepunkter for at dette faktisk fungerer.

Selvfølgelig er metoden blitt møtt med stor skepsis gjennom tidene, og også nå. Det har vel alltid vært noen som har hevdet at hele greia bare er humbug fra ende til annen, andre at det er bare ren slump dersom noen finner noe som helst ved hjelp av søkeredskaper.

Ifølge dagens klassiske naturvitenskap finnes det absolutt ikke noe grunnlag for å hevde at metoden med å bruke søkeredskaper har noe som helst for seg. Det finnes ingen kjente krefter i fysikken som skulle tilsi at en trekvist, eller noe annet søkeredskap for den saks skyld, skulle bevege seg og gi utslag på vann eller annet som man søker etter. På bakgrunn av dette er det lett for mange å konkludere med at kvistgjengeri bare er bløff og gammel overtro.

Hva når det fungerer?

Likevel er det mange eksempler på at det fungerer, og det er mange som selv har opplevd å få svar ved hjelp av denne metoden. For eksempel snakket jeg for en tid siden med en godt voksen gravemaskinkjører. Han kunne fortelle at han ofte gjorde bruk av en V-formet metalltråd som han hadde liggende i gravemaskinen. Det tok nemlig så lang tid å få påvist rør og kabler fra de forskjellige etater og

instanser at han av og til måtte grave uten å ha fått noen påvisning fra dem. Da brukte han søkeredskapen sin, og ofte fant han både kabler og rør som ikke sto inntegnet i kartet. Metoden hadde han lært lang tid tilbake av en tidligere kollega. «Men man må jo ha hodet med seg» tilføyde han kort.

Hvordan kan man så forklare det?

Kan dette være forklaringen?

Kvistgjengerforeningen bruker begrepet «intuitive søkemetoder», men hva ligger i dette? La oss se litt nærmere på det. Intuitiv er avledet av intuisjon, og da snakker vi om en form for innskytelse eller forståelse som kommer helt som lyn fra klar himmel, og i vår sammenheng uten at vi nødvendigvis i det hele tatt merker noe til det. Vi bare fanger det opp ved at søkeredskapen vi bruker, gir utslag.

Kvisten, søkevinklene, søkepinnen, pendelen, eller hva man nå velger å bruke når man skal søke, kan kanskje best sammenlignes med viseren i et analogt viserinstrument. Det fungerer omtrent som viseren i speedometeret på en bil. Slike instrumenter har vanligvis tre hovedkomponenter: sensor, transmitter, og selve viserinstrumentet. Selve sensoren eller føleren i søkeinstrumentet vårt er sannsynligvis noe i, eller rundt kroppen vår. Det er kroppen som på en intuitiv måte tar inn signaler fra det du søker. Fordi vi ikke tar imot disse signalene med de vanlige sansene våre, altså gjennom syn, hørsel, lukt, smak eller berøringsfølelse, registrerer vi dem heller ikke på samme måte. Signalene som kroppen mottar i forbindelse med kvistgjengeri, er som regel helt ukjent for den som søker, men de gir utslag på den fysiske viseren som brukes, den vi feilaktig kaller søkeredskapen. Kroppen er altså både sensor, transmitter og viserinstrument. Som kroppens sambands- og styringssentral er sannsynligvis hjernen delaktig i prosessen.

Denne muskelaktiviteten, som vi gjerne overhodet ikke har kontroll over eller merker noe til, kalles for ideomotorisk effekt, og beskrives som et psykologisk fenomen som får

en person til å utføre små, gjerne ukontrollerte muskelbevegelser. Enkelte bruker ikke noen form for visere, men registrerer utslagene direkte, slik som beskrevet tidligere. Dette kan man visstnok trene seg opp på, dersom man ønsker det. For de fleste er det nok slik at de foretrekker å bruke et redskap av et eller annet slag. Eventuelle tilskuere kan jo se utslagene svært tydelig, og dette gjør hele prosessen litt mer spennende og interessant for dem.

Synlig og usynlig virkelighet

Hvordan dette egentlig skjer, og hvorfor det er slik, hersker det mange meninger om. For de rådende naturvitenskapelige miljøer er alt dette noe som i beste fall kan kalles pseudovitenskap, altså noe som ikke tilfredsstiller vitenskapens krav til dokumentasjon og repetisjon. I stedet er det vel kanskje slik at dagens naturvitenskap er uegnet til å kunne verifisere slike fenomener som kvistgjengeri og lignende. Det er forhåpentligvis noe som vil endre seg om ikke så altfor lenge.

Vi som driver med dette, vet at kvistgjengeri fungerer så sant de rette forutsetningene er til stede. Men her er det snakk om subtile inntrykk som fort lar seg forstyrre dersom ikke de rette betingelsene foreligger, og derfor slår det ofte feil under såkalte kontrollerte forsøk.

Vi lever i en fysisk virkelighet som vi sanser, er bevisste på og opplever som den ekte og reelle virkeligheten, men i tillegg har vi også en virkelighet som er ubevisst for oss – en såkalt okkult virkelighet som hovedsakelig er skjult for oss. Vi sanser den ikke med våre vanlige sanser, men den er der i alle fall, og den påvirker oss på mange subtile måter. Kvistgjengeri hører nok inn under denne virkeligheten, selv om det også gir seg utslag i den synlige fysiske verden ved at vi får utslag på søkeredskapen.

Forslag til videre lesning på internett:
Er det virkelig mulig å finne vann med ønskekvist? (forskning.no)
Dowsing - Wikipedia
Why dowsing makes perfect sense New Scientist

Telluriske strømmer

Første del

Trond Jacobsen

Helt siden jeg var liten og første gang kom i kontakt med kvistgjengeri har jeg vært fascinert av «ønskekvisten», som vi kalte det den gang, - og hvordan og hvorfor den virket. Og mitt første møte med en kvistgjenger var av det fargerike slaget.

Mine foreldre hadde rett etter krigen fått tak i en hyttetomt på toppen av en lang og slak «fjellrygg» ispedd gammelt beite og myraktige gressflekker. Og på slutten på 1960-tallet var de lei av å bære vann i bøtter og spann. Kvistgjengeren de kontaktet for å løse det problemet var av den teatraliske typen. Han forklarte med stor bravur at man måtte bruke gammeldagse sko med beksøm, bukse av vadmél og at det også hjalp med en stor filthatt på hodet. For meg som den gang var rundt åtte år så han mest ut som et bilde jeg hadde sett av guden Odin som i en av sine mange forkledninger var på vandring blant menneskene i Midgard. Bare vandringsstaven manglet. Men den var i tillegg erstattet av en nennsom utskåret Y formet ønskekvist som kvistgjengeren holdt mellom brunbarkede never store som stekepanner. Jeg tror han likte meg, for han forklarte meg i detalj hvordan jeg skulle gå fram for selv å finne vann. Han likte selv å bruke hassel til kvisten fortalte han meg. «Men du kan også bruke nesten alt annet også, selv mors bøyde strikkepinner», sa han. «Det ligger i deg og ikke i kvisten», forklarte han videre. Min pappa betalte i forkant, jeg husker han ble rar i øynene da kvistgjengeren fortalte hva han skulle ha for garantert å finne vann. Og han fant vann. Det vil si, - der han pekte og merket av på bakken at det var vann, - og min pappa senere gravde et hull dypt nok til å se bunnen på Stillehavet på motsatt side av jorda.

Jeg hadde aldri hjerte til å fortelle mine foreldre at jeg tidlig dagen etter kvistgjengerens besøk var ute væpnet med to av mammas strikkepinner. Uten beksømsko, vadmélbukse og filthatt, men tvert imot barbeint, i kortbukse og

med skamklippet guttelugg fant jeg flere steder på tomten «vann». Mange år etter ble jeg ikke overasket over at flere av de stedene jeg hadde funnet *mitt vann* var så bløtt at det måtte dreneres når hytta fikk innlagt «byvann» og avløp.

I hele mitt voksne liv har jeg jobbet og syslet med tekniske ting. Ting som kan måles, veies, systemiseres og ordnes. Ting som er solide og håndgripelige, - og som man med litt innsikt forstår hvordan og hvorfor fungerer. Og som derfor også kan forstås når de ikke fungerer som forventet. Noe de overraskende ofte gjør. Parallelt med denne virkeligheten har jeg alltid hatt rom i hjerte og sinn for det som ikke umiddelbart framstår som verken solid og håndgripelig, men heller nærmest tvert imot er abstrakt, uforklarlig og ofte også uvirkelig. Det som for den som anser verden for kun å være materialistisk vil være uten interesse, da det ikke kan måles, veies, systemiseres og ordnes.

Kvistgjengeri er vanskelig å definere. Pseudovitenskap og humbug sier skeptikerne. Vi, som sysler med kvistgjengeri, vet at metodene vi bruker fungerer. Men noe jeg selv aldri har helt fått grepet på er *hvorfor*. Hvorfor fungerer kvistgjengeri? Og hvorfor fungerer det enkelte ganger ikke? Hvorfor fungerer det enkelte ganger ikke, - når det burde fungere? For eksempel i slike tilfeller som når det gjelder å finne vann. Å finne vann med ønskekvist er ingen spesielt stor affære. Ved å studere data fra for eksempel Norges Geologiske Undersøkelser kan vi lett se at det finnes vann under 80-90 % av jordoverflaten. Det å «peke ut» steder der det

ikke finnes vann under jordoverflaten vil dermed være en større prestasjon enn å finne steder egnet for brønn, iler og oller. Så hvorfor finner man ikke med samme letthet vann i et vannrør under bakken?

Vann i, eller som vi oftest finner at det betegnes; under bakken, er heller ikke det som man ofte tror. Med få unntak finnes det ikke underjordiske sjøer, elver eller bekker. I de tilfeller det finnes slike så er det i hulrom i berggrunn. Vann under bakken, grunnvann, er kort forklart vannmettet sand, grus eller kalk. Noen steder også som vannfylte sprekker ned til mikroskopisk tykkelse i berggrunnen. Dette laget som utgjør selve grunnvanns-magasinet/reservoaret kalles en *akvifer*. Selv om grunnvann forekommer i enorme volum utgjør grunnvannet bare om lag 0.68% av den totale vannmengden i vannets kretsløp. Når vi derfor også med meget stor sannsynlighet vet hvordan vann oppfører seg under bakken vil det for den tenkende kvistgjenger være nærliggende å stille spørsmål ved den nærmest enerådende forestillingen om underjordiske *vannårer*. Vannårer som tildeles både positive og negative egenskaper. Er det virkelig slik?

Hvorfor?

Jeg lærte tidlig i livet at det finnes et nærmest magisk ord for å skille sjarlataner fra de som besitter ekte kunnskap. Dette ordet er *hvorfor*. Man kan kombinere det etter behov. Hvorfor er det slik? Hvorfor det? Hvorfor gjør du det slik?

Men i likhet med alle spørsmål så må *hvorfor* brukes med takt, tone og finesse. Man må også både forvente et svar man ikke forventer og samtidig tåle å høre et svar man kan finne ubehagelig. Det kan være farlig å spørre om noe, man kan risikere å få det man spør om. Og det er ingen ting som er så vanskelig å motta som sannhet som svir.

Min barndoms første kvistgjenger var nok ingen sjarlatan, han fortalte meg både hva jeg skulle gjøre og hvordan, men han hadde teaterkunsten inne med sine beksømsko, vadmelsbukse og filthatt. Og han fant vann, selve stedet X for å

grave en brønn, - selv om pappa på den tomte nok hadde funnet vann nærmest over alt ellers også.

Sjarlataner finnes over alt. Mange av de vet ikke engang selv at de er det. Jeg har møtt sjarlataner i de mest ideologiske alternative kretser og i tungt fagorienterte miljøer. Som mangeårig tillitsvalgt lokfører ble jeg ofte forundret når godt utdannede økonomer med forventet god innsikt i både sosialøkonomi og bedriftsøkonomi ikke kunne svare på et «hvorfor» når de ble bedt om å forklare nettopp hvorfor de frontet forslag om hva som er best av økonomisk pest eller kolera. I alternative kretser er det tidvis ikke stort bedre. Skaden en sjarlatan gjør her kan nok til og med være større enn i et fagmiljø der det er konsensus for en viss kredibilitet til kvaliteten til det håndverket som blir utført. Kan ikke en økonom greit og ryddig redegjøre for seg, når *hvorfor* dukker opp, går det som oftest ut over henne eller han og ikke profesjonen. Blir en alternativ person, med alternative tanker, meninger og holdninger som ikke sjelden er på tvers av det aksepterte og håndgripelige tatt for å være en sjarlatan vil som oftest hele sfæren til denne personen bli stemplet som tøys, tull og humbug. Selv om den alternative kan være mye nærmere kjernen til *sannhet* og hva som er *virkelig* enn økonomen med toppkarakter fra BI eller andre prestisjefylte institusjoner.

Det ligger i menneskedyrets natur å være nysgjerrig. Å søke kunnskap, å søke svar på hvorfor? Vi hadde som art ikke vært der vi er i dag uten å søke svar. Hundre tusenvis av år med «hvorfor» har foredlet menneskets kunnskap om teknikker og hvordan ting og system kan bli kvalitativt bedre. Og ikke bare materialistiske teknikker og system, men også filosofiske og åndelige spørsmål har blitt foredlet ved å stille det store spørsmålet «Hvorfor?». Mye har blitt forkastet underveis i slike prosesser, mye har kommet til. Nettopp derfor slutter jeg aldri å undre meg om hvorfor vi som kvistgjengere er så til de grader lite flinke til å spørre om akkurat *hvorfor*.

Figur 1: Nathan Stubblefield og sønnen Bernard som i 1872 eksperimenterte med telluriske strømmer

Det var derfor særdeles interessant å lese Gaute Hadlands artikkel i Kvistgjengeren nr 49 om «Hartmann og Curry rutenett» og deretter Tomas Hovinds artikkel i Kvistgjengeren nr 50 om «Jordomspennende rutenett, er det egentlig mulig?» De to herrer Hadland og Hovind gir med sine to artikler en god start for et solid «Hvorfor?»

Ser vi tilbake på kvistgjengeriets historie i grove trekk har det ikke blitt mye av spørsmålet «Hvorfor» siden boka De Re Metallica av Georg Bauer (Georgius Agricola) kom ut i 1556. Bauer var autoritær og mente metaller burde letes etter ved hjelp av røskegrøft for deretter å bruke ønskevist. Dette selv om han personlig ikke hadde stor tro på bruk av ønskevist! Herrene Hartmann, Curry og andre som har satt sitt navn som bumerke på mere eller mindre eksotiske kraftlinjer i naturen har heller ikke med nevneverdig troverdighet kunne forklare «Hvorfor».

Tomas Hovind setter med sin artikkel en velplassert pekefinger på et sårbart punkt i teorien om disse kraftlinjene. Parallele linjer

ved et gitt vilkårlig sted på overflaten av en kule vil aldri være parallelle over hele denne kulens overflate. Er avstanden 4 meter ved ekvator vil de på grunn av kulens geometri smelte sammen til et punkt ved denne kulens nord- og sydpol. Referer til lurespørsmålet i en quiz; «hvor er du hvis alle veier du ser er mot syd». Parallele linjer vil kun være mulig hvis overflaten de «ligger på» er flat som en pannekake. Likeså vil kraftlinjer på overflaten av en kule smelte sammen til et punkt i kulens kjerne. Og derfor vil de samme kraftlinjene i et gitt punkt oppe mellom skyene ha større avstand enn på jordoverflaten. Og jeg antar at det er flere kvistgjengere enn Hovind og meg som er grunnleggende sikre på at jorden vi bor på ikke er flat. Allikevel oppgir kvistgjengere at de måler faste avstander mellom kraftlinjer av samme type på geografisk svært spredte lokaliteter på jorden overflate. Her bør det virkelig spørres «Hvorfor Det?».

Er kvistgjengeri egentlig bygget på en idé?

Før du lar deg provosere av dette spørsmålet, stempler spørsmålet og forfatteren som kjetteri og kjetter og slenger Kvistgjengeren fra deg så tenk etter. Hva er en idé? Kvistgjengeri er som vi alle vet en vitenskap bygget på det å sanse, det å fornemme, det å føle «noe» og sette dette «noe» inn i en kontekst som passer med det vi leter eller søker etter. Nesten uten unntak har det ikke latt seg gjøre å koble følelsen av dette «noe» til kjente måleenheter for frekvens, vibrasjon og energi. Noen har forsøkt. Som Bovis skalaen som i beste fall er en hypotese, selv om chi som kraft har historie langt tilbake i tid. Det finnes til og med de som har forsøkt å bygge elektroniske kretser som de påstår kan detektere det samme som det en kvistgjenger sanser. Et eksempel er det engelske firmaet Advanced Tactical Security & Communications Ltd (ATSC) og deres «oppfinnelse» ADE-651. Denne elektroniske innretningen har i ettertid blitt avslørt som ren humbug.

Sjarlatanen vil påstå at kvistgjengeri er ditt eller datt, kanskje til og med påstå at hun eller han har magiske krefter og at det er universet som viser vei. Slikt blir det avisoppslag av. Det verst

tenkelige for kvistgjengeriet er ikke publisitet, men Ikke Ønsket Publisitet. Og slik publisitet finner vi daglig. Ofte i media som bruker fete typer, mere overskrift enn brødtekst og som har mer eller mindre skjult agenda for å latterliggjøre det som ikke er akademisk stuerent og A4. For alle de som praktiserer sjamanisme, letter på sløret mellom verdene og virkelighetene, har ikke medias oppslag om Durek Verret vært av det gode. Det er min påstand at ingen kvistgjenger til dags dato har det fulle og hele svaret på «Hvorfor» kvistgjengeri fungerer og hva det egentlig «er», selv om det finnes to hypoteser som skiller seg ut blant de som har forsket på kvistgjengeriets «Hvorfor?».

Begge disse hypotesene, og vi må kalle det hypoteser, da de begge er en gjetning, antagelse eller forklaring som synes rimelig ut fra foreliggende kunnskap, og som jeg forsøker bekrefte. Og sett på bakgrunn av hvor lite vi faktisk kan påstå vi vet om kvistgjengeriets innerste og sanne vesen, så må jeg også nevne at disse to hypotesene er midlertidige og ubekreftede forklaringer av kjente og iakttatte, men ellers uforklarte fenomen relatert til utførelse av kvistgjengeri.

Disse to hypotesene har det til felles at de er forårsaket av en «idé». Her skal man ikke tenke i

de baner som for eksempel «fiks idé», men heller antagelse som oppstilles for å forklare iakttatte fakta eller forutsi nye fakta.

De to hypotesene om kvistgjengeriets bakenforliggende natur er det anerkjente psykologiske fenomenet «ideomotorisk effekt» som består i at en person utfører visse, små, gjerne ukontrollerte, muskelbevegelser. I mange tilfeller er personen selv ikke klar over dem. Bevegelsene er forårsaket av en *idé* som har kommet til personen. På samme måte som kroppen kan reagere med ikke-viljestyrte reflekser, for eksempel på smerter, kan man altså oppleve muskulære (og ubevisste) reflekser til ideer som kommer til en, utenfra eller innenfra. Dette er hypotese nummer en.

Hvor selve denne «idéen» kommer fra, kan ut i fra tilgjengelig kunnskap, være at et utvalg av mennesker og andre dyr evner å sanse de effekter som telluriske strømmer forårsaker på jorden. Dette er hypotese nummer to.

Disse to hypotesene skal vi se på i detalj i neste nummer.

Trond Jacobsen
e-postadresse: vesleulv@online.no
telefon: +47 91832726

Beskyttelse med sølvtråd

Kåre Holmen

Jeg hadde lært av Martin Vatne fra Volda at det var effektivt å skjerme med sølvtråd. Han brukte det blant annet mot negativ jordstråling i sitt hus. Han forma en trådbit i hesteskofasong og hengte den på en spiker på veggen. Tverrmålet på hestekoene var ca. 2 cm. Man skal fjerne støv fra sølvtrådene, men ellers skal de ikke behøve noe vedlikehold. Sølvsmykker skal ikke gjøre samme nytten.

Jeg fikk tak i 2 mm sølvtråd fra Oslo. Jeg husker ikke firmanavnet, men trolig var det fra en hobbybutikk. Jeg lager sirkler av tråden, oftest med diameter 3-4 cm, men av og til opp til 5-6 cm. Jeg bruker å lodde trådbitene sammen til en sirkel. Jeg har prøvd meg fram med hvordan jeg kan bruke sølvringene.

En dag ringte ei dame jeg kjente. Hun spurte om jeg kunne komme til hennes nye kontor for å

påvise hvor det var trygt å sitte med PC. Jeg kom på kontoret, og fant ut med mine søkevinkler at det ikke var ok å sitte der hun hadde tenkt å sitte. Jeg ba henne flytte stolen ca. 1 m til venstre side, der jeg fant det var trygt å sitte med PC. Det å flytte seg er det enkleste og beste tiltaket mot negativ stråling. Dama flytta seg slik jeg foreslo, og satte en blomsterpote der hun først ville sitte.

Noen dager senere ringte hun, og fortalte at blomsten var i ferd med å visne. Jeg kom så til kontoret med en sølvtråd-ring, og bad henne legge den i blomsterpotta. Hun så gjorde. Noen dager senere ringte hun meg på nytt, og fortalte at nå var blomsten helt fin. Dette viser at en sølvtråd-ring kan ha god effekt som beskyttelse mot negativ påvirkning.

Uvanlege evner

Andre del

Ingebjørg Rivedal

Er dei fødde slik eller blitt slik, dei som er synske og kan helbrede? Kva tenkjer folk med «uvanlege evner» om egne evner? Har dei gjort noko for å utvikle evnene? Korleis har det vore å leva med evnene?

Det finst nok ikkje svar som passar på alle med slike evner. Men det er interessant å undersøke kva dei sjølv og folk rundt dei har sagt om desse spørsmåla. Del 1 av denne serien (i nummer 49) handla om Marcello Haugen og Joralf Gjerstad. Del 2 skal handle om ein som ikkje er like godt kjend: Ivar Flatmo. Til slutt kjem nokre tankar om liv og lagnad for desse tre.

Ivar Flatmo

Ivar Flatmo (1932-1988) var synsk og helbredar. Han såg bortkomne folk, dyr og ting, tidlegare og framtidige hendingar, og kva som hende andre stader. Han kunne sjå kva problem folk hadde, og hjelpe dei både ved direkte møte og over telefon. Han kunne finne vassårer og brot på vassleidningar, og han kunne flytte på gjenstandar utan å ta i dei. Folk som søkte hjelp

En annen gang hjalp jeg ei som sov dårlig. Hun fikk fire sølvringer som hun la på gulvet under hvert hjørne av senga. Etter dette sov hun godt, og hun bad om hjelp til sønnens soveplass også. Hun hadde ei dør som knirka om natta, og oppfatta det som et spøkelse, men det forsvant etter at hun hengte en sølvring på en spiker rett over dørkarmen.

Martin Vatne var en pioner innen bruk av søkeredskaper og brukte mange forskjellige redskaper. Han var klarsynt og hjalp til med å finne forsvunne mennesker og ting. Han fikk mange takkebrev fra folk han hjalp med diverse problemer.

hos Flatmo opplevde at han møtte dei med forståing og medkjensle, og dei følte at dei fekk trøst og ro.

Denne artikkelen om Ivar Flatmo byggjer på boka *Synsk* av **May Grethe Lerum** (hovudforfattar) og **Gunnar Grimstveit**, sjå litteraturlista bakerst i artikkelen. Boka vart skriven på oppmoding frå Flatmo og delvis i samarbeid med han, og vart avslutta etter at han døydde.

Oppvekst og vondt vendepunkt

Ivar Flatmo vaks opp i enkle kår i ein familie på sju i Hol i Hallingdal. Han hadde dei synske evnene alt som barn, og opplevde at han var annleis enn andre og ikkje passa inn. Skulekameratar som fekk høyre om kva han såg, sa at han laug og gav han juling. Vaksne meinte at

han hadde for sterk fantasi. Derfor fortalde han sjeldan om tankane og synene sine. I heimen vart det verken snakka om eller på annan måte uttrykt støtte til evnene hans.

I 20-årsalderen vart han sjølv meir medviten om evnene, og dei nærmaste rundt han la også betre merke til dei.

Flatmo hadde også talent innan teikning og måling, og nokre sambygdingar kausjonerte for eit lån slik at han kunne gå på måleskule i Bergen då han var 25 år. Det gjekk ikkje godt: Ivar hamna i dårleg selskap, vart full, og vakna pengelaus neste dag. Det vart vanskeleg å studere, og han måtte reise heim. Det vart ikkje betre av at det også skar seg med ei ung bergensdame som han fyrst hadde treft då ho var på ferie i Hol.

Bergensturen vart eit vondt vendepunkt som øydela sjølvkjensla hans. Han hadde forspilt sjansen til eit liv som kunstnar, og han hadde misbrukt tilliten frå dei som lånte han pengar. Etter Bergen var han heime på småbruket og hjelpte til, men var også mykje åleine ute i skog og fjell. Han vart meir og meir oppfatta som ein bygdetulling som drakk og gjorde spillopper. Han skjulte stort sett evnene.

Gradvis meir aktiv og meir kjend

Etter kvart viste han likevel fram evnene meir, gjerne ved å seia noko om bortkomne ting eller dyr. Nokre bygdefolk forstod at han hadde evner til slikt, og kom til han for å få hjelp. Andre sambygdingar møtte han med hånflir, latter og negative kommentarar.

Flatmo var lite kjend utanfor bygda fram til 1976. Ein lokal journalist, Arne Ole Lindahl, drog då Flatmo inn i leitinga etter israelske Jacob Tugendreich som hadde forsvunne i Hallingdal. Fem år seinare kontakta same journalist Flatmo etter at Marianne Rugaas Knudsen forsvann i Arendal. I begge sakene teikna Flatmo kart som viste kor den sakna var, men det var uvisst om dei fann dei rette stadene i terrenget. Dei lukkast ikkje i å finne nokon av desse to sakna personane. Det gjekk hardt inn

på Flatmo at dei ikkje vart funne, og han skal ha sett dei i visjonane sine resten av livet.

Gjennom arbeidet med desse sakene vart Flatmo kjend utanfor bygda, og han fekk langvegsfarande besøk, brev og telefonar.

Livssyn og syn på egne evner

Flatmo ser ut til å ha vore prega av kristendommen, men ikkje spesielt aktiv i kyrkja eller andre religiøse organisasjonar. Han fortalde Lerum at han bad til Gud når han såg skremmende syner. Han gav ikkje religiøse bodskapar til dei han hjelpte, og fungerte ikkje som sjelesørgar. Han ville nødig gje personlege råd.

Han var klar over evnene sine frå ung alder, og meinte at dei var medfødde og at han hadde fått dei for å hjelpe andre. Han meinte evnene kunne brukast til både godt og vondt, og at han hadde ansvar for ikkje å misbruke dei. Men han ynskte ofte at han ikkje såg meir enn andre, spesielt når han såg vonde ting som han ikkje kunne gjera noko med.

Han hadde evne til å påføre folk plager, og gjorde det nokre gonger for spøk eller fordi han var sint på offeret. Men han innsåg at slikt berre slo hardt tilbake på hans sjølv, og at han måtte passe seg når han vart sint på folk. Av og til heldt han moro med dei som ikkje trudde på evnene hans; til dømes ved å flytte på gjenstandar utan å ta på dei.

Han var i stor grad åleine om å forstå og forvalte evnene sine. Han hadde ei tante som «kunne meir enn folk flest». Eg som skriv dette synest det er uklart kor mykje kontakt han hadde med henne. Som vaksen høyrde han om og las om Marcello Haugen og Vis-Knut, og forstod at han var som dei. På den måten lærte han meir om evnene. Vis-Knut var synsk og helbredar, og virka i Gudbrandsdalen på 1800-talet.

Flatmo kravde ikkje betaling for å hjelpe folk, men han tok gjerne mot godtgjering frå dei som ville gje han noko. Dette var gode tillegg til uføretrygda (eg veit ikkje frå kva årstal han var uføretrygda).

Livet med evnene

Flatmo hadde sterk medkjensle med både menneske og dyr. Han gledde seg over å kunne hjelpe andre, og leid når han ikkje kunne hjelpe folk som var alvorleg sjuke. Han var ofte i tvil om han skulle fortelja folk om dei triste framtidsutsiktene han såg for dei, eller om han skulle gje dei håp som var grunnlause.

Han tok det tungt dersom han ikkje lukkast i søk etter sakna. Det kunne spesielt skje i saker med mykje merksemd frå media. Han arbeidde best i det stille og utan press, og med avstand til personar som hadde sterke kjensler til saka.

I søk etter sakna personar arbeidde han gjerne med eit kart, ikkje så ofte ute i terrenget. Det var ei utfordring at han ofte såg ting spegelvent. Etter kvart lærte han at han måtte seia frå om at kartet/rettleiingane måtte prøvast både slik dei var teikna og spegelvent.

Flatmo brukte ulike søkereiskap til å søke på kart, på skisser og på kroppar. Han kunne bruke søkevinklar av vridd metalltråd, klyft av tre, kleshengar og pendel. Han brukte også støvsugar! Det var lettare for han å konsentrere seg i den jamne duren frå støvsugaren. I søk etter sakna personar kunne det hjelpe å få halde i ein ting som den sakna åtte.

I møte med sjuke *såg* han kor i kroppen problema var, eller han teikna ei skisse over kroppen og brukte søkevinkel til å markere dei stadene på kroppen som trong behandling. Han behandla ved å føre hendene sine over kroppen til den sjuke. Den sjuke kjente ofte fyrst auka smerter, og at smertene bevega seg, til dømes ned i foten, og glei ut av kroppen.

Flatmo vart ikkje forfylgt med kritikk i media, men av «bygdedyret». Kanskje litt mindre mot slutten av livet, men lokalsamfunnet vart aldri fritt for dei negative haldningane.

Det var fleire negative sider ved livet som synsk og helbredar: Mange av dei som fekk hjelp takka ikkje, eller «takka» ved å latterleggjera han i lokalsamfunnet. Verst var det nok med dei

skremmande synene; dei tok svært hardt på. Han visste ofte ikkje om dei vonde scenene han såg hadde skjedd, eller om dei var noko som kunne skje slik at han burde åtvara folk.

Vonde syner og alkohol

Flatmo opplevde mange syner, og Lerum vart vitne til eitt av dei:

«Plutselig reiser han seg fra stolen, ansiktet får et skremmende drag, naken redsel og hjelpeløshet lyser fra de svarte øynene. Han griper tak i en stol, holder seg på bena, men kroppen skjelver og han skriker. Det ser ut som han blir tounget til å se en umenneskelig skrekkfilm, han kommer ikke unna, sterke scener ruller forbi, han kan ikke stenge dem ute. Så slipper han løs, er tilbake i vår verden, men tårene renner.

-Dei døydde alle saman ... flyet ... det gjekk så høgt! Alt eksploderte, det brann og lyna! Og alle saman døydde, dei er borte ... Eg ser barn som græt ... etter mamma ...

Han fekte hjelpeløst med armene, holder seg for øynene, tårene renner.

(...)

Dette var den 27. januar 1986. Dagen etter kom meldingen som sjokkerte verden: Romferja Challenger hadde eksplodert. Ingen overlevde.» (Lerum og Grimstveit, s. 34-35).

Alkohol dempa styrken på synene og dei vonde kjenslene som fylgde med. Han drakk også for å dempe at han var usikker og einsam, for å sleppe bort frå vonde kjensler frå oppveksten og det mislukka Bergensopphaldet, og for å sleppe bort frå kvardagen. Før Bergens-turen drakk han godt på fest, etter vart det meir alkohol. Mot slutten av livet var han alkoholikar.

Evnene var svakare dei siste åra han levde, og han tok oftare feil i søk etter personar og ting. Dette kan skuldast det store alkoholinntaket.

Fleire gonger var han inne på tanken om å ta sitt eige liv for å sleppe unna. Men han kom til at han måtte leva vidare for å hjelpe andre.

Familie og vener

Etter at faren døydde og mora flytta ut levde han fleire år åleine på garden, og stelte seg

dårleg med mat, klede og oppvarming. Relativt seint i livet, på 1980-talet, vart han gift og fekk med det eit fellesskap, omsorg og meir orden på heim og matstell. Men forholdet vart vanskeleg, og dei skilde lag etter få år. Vener meiner at han var deprimert og at evnene var svekka etter separasjonen.

Han hadde svært god kontakt med ungar, spesielt onkel-ungane. Som godt vaksen hadde han vener som godtok og verdsette han. Han sette stor pris på å få besøk og brev frå vener og kjende utan at dei bad om hjelp til noko. Når han fekk slike besøk kokte han kaffi, prata og fortalde morosame historier. Han hadde sans for humor og kunne vera kjapp og skarp i replikken. Folk treivst lett i selskap med han. Dei som vart kjende med han syntest det var triveleg, fredfullt og godt å vera saman med han.

«Når eg føler at eg er verdt noko, berre som menneske, blir eg glad. Men det er liksom desse evnene mine folk tenkjer mest på. Dei greier ikkje sjå meg som ein person, tenkjer berre på at eg er synsk, mente Ivar. Han hadde likevel venner som skjønnte dette, og som så personen bak fenomenet» (Lerum og Grimstveit, s. 163).

Mange, også folk som kjende han, var usikre og til dels redde i møte med Flatmo og evnene hans. Han merka dette og vart lei seg; han ville jo ikkje skade nokon.

Tragisk slutt på livet

Biograf May Grethe Lerum omtalar han som både fysisk og psykisk nedbroten på slutten av livet. Siste hausten han levde var han heilt knekt og alkoholen fløynde, i følgje ein av dei næraste venene.

Ivar Flatmo vart funnen død i heimen sin i januar 1988, nesten 56 år gammal. Sidan det var spor etter eit basketak og han hadde fått mange knivstikk meinte ein fyrst at han var drepen av ein som hadde vore på besøk. Men etterforskinga viste at han døydde av epilepsi (avisa Hallingdølen).

Ivar Flatmo, Marcello Haugen og Joralf Gjerstad

Eg vil no sjå litt på likskapar og forskjellar mellom Flatmo, Haugen og Gjerstad (dei to siste er omtalte i del 1 av denne artikkelserien i nummer 49). Dette er mine vurderingar. Dei byggjer på dei biografiane eg har lese, men biografane kan ikkje lastast for feilvurderingar og manglar.

Fødde slik

Flatmo hadde liknande evner som Haugen og Gjerstad. Alle tre meinte at evnene skulle brukast til å hjelpe andre, og ikkje misbrukast. Dei hadde evnene frå dei var barn, og kjende seg annleis enn andre ungar. Dei meinte at evnene var medfødde; dei var «fødde slik». Men alle har etter kvart godteke eller valt at dei medfødde evnene skulle utviklast og brukast. Eg er usikker på om dei følte at dei reelt sett kunne velja å ikkje bruke evnene; om dei kunne velja «å ikkje bli slik».

Alle tre utvikla evnene ved å bruke dei og lære av det. Haugen lærte seg å beherske evnene slik at dei ikkje berre var noko som kom på han, og han meditererte og studerte «det okkulte». Gjerstad utvikla bevisst samspelet mellom synskheita og helbredarevna. Det ser ut til at Flatmo i mindre grad bevisst utvikla og styrte evnene sine, til dømes ved å lære seg å skjerme seg for syner slik dei to andre gjorde.

Nokre forskjellar

Både Haugen og Gjerstad meinte at noko åndeleg var avgjerande for dei og virket deira, medan Flatmo ser ut til å ha vektlagt dette lite. Flatmo gjekk ikkje inn i ei sjelesørgjarrolle, det gjorde dei to andre. Men folk som søkte hjelp møtte varme og omtanke hjå alle tre.

Flatmo og Gjerstad kravde ikkje betaling, og levde ikkje av å vera synsk og helbredar. Men dei kunne ta imot gåver. Haugen hadde helbredelse og synskheit som yrke, og tok så stor betaling som han meinte den hjelpesøkande hadde råd til.

Haugen vart i stor grad sterkt kritisert i pressa og av helsepersonell. Gjerstad vart, i alle fall på slutten av livet, i stor grad akseptert i media og fekk Kongens fortenestemedalje. Flatmo vart i liten grad akseptert i lokalmiljøet sitt, og fyrst mot slutten av livet fekk han positiv omtale i media. Desse forskjellane avspeglar nok endra haldningar til slike evner over tid – og kor hardt eit lokalsamfunn kan behandle ein som er annleis.

Flatmo sitt liv ser mykje meir tragisk ut enn dei to andre sine: Dei hadde sine utfordringar i periodar, men det verkar som dei fann seg til rette med livsoppgåvene sine, støtta av familie og vener. Flatmo hadde det ikkje så godt: Han kjende seg ofte einsam, misbrukte alkohol, og hadde mindre støtte enn dei to andre.

Støttespelarar

Den mest påfallande forskjellen mellom Flatmo og dei to andre handlar om kor mykje støtte dei fekk tidleg i livet. Haugen hadde ein far som støtta han i tidleg barndom, og seinare fekk han «skjebnemøte» med folk som forstod og aksepterte han, og hadde liknande livssyn. Gjerstad hadde ei mor som stille godtok han, og som ung vaksen møtte han andre synske som hjelpte han med å godta evnene og med korleis han skulle bruke dei.

Flatmo hadde få eller ingen som støtta han i oppveksten og som ung vaksen. Ingen av foreldra skal aktivt ha støtta Ivar Flatmo, og han fekk ikkje «skjebnemøte» med støttepersonar som ung vaksen. I tillegg budde han i ei bygd der mange hånte og lo av han. Fyrst som godt vaksen fekk han vener som verdsette og støtta han, men då var nok mykje skade skjedd.

Eg synest det er urettferdig at desse tre fekk så ulike støtte frå andre. Dersom det er ein gud eller andre makter som styrer, så har han/ho/dei fordelt støttepersonane til yngre synske ulikt: fleire støttespelarar til kvar av Haugen og Gjerstad, ingen til Flatmo. Mot dette kan nokon kanskje innvende at alle har ansvar for seg sjølv, uansett forholda rundt. Mot det igjen må eg innvende at me lever i samfunn med andre, og det

er tøft å stå åleine med så spesielle evner og så krevjande gjerningar. Det er spesielt tøft for barn og ungdom.

I tidlegare tider sa folk at «den Gud gjev eit embete gjev han også forstand». Eg vil seia at «den Gud gjev uvanlege evner må han også gje støttespelarar».

Det er lyse sider ved Ivar Flatmos liv, men altfor mykje mørkt og vondt. Kunne livet hans blitt betre dersom han hadde fått meir støtte og hjelp i starten av livet, både frå foreldra, andre med uvanlege evner og frå «vanlege folk»?

Det kjem minst ein del til i denne serien om uvanlege evner; det er fleire interessante menneske som kan kaste lys over spørsmåla me ser på. Eg vil også sjå meir kritisk på verksemda som synske og helbredarar driv. Denne delen vil eg avslutte med å sitere slutten på Georg Hygens etterord i boka om Ivar Flatmo:

«Vi er alle medansvarlige for at ingen av dem som kommer etter ham skal få en så vanskelig og trist skjebne» (Georg Hygen, i Lerum og Grimstveit, s. 183).

Referansar

Lerum, May Grethe og Grimstveit, Gunnar. *Synsk: Historien om Ivar Flatmo fra Hallingdal*, 1988, Grøndahl & Søn Forlag AS

Lokalavisa Hallingdølen: <https://www.hallingdolen.no/som-dagane-gar/hovet/>

Kolloen, Ingar Sletten. *Snåsamannen: Kraften som helbreder*, 2008, Gyldendal Norsk Forlag

Parmann, Øistein. *Marcello Haugen*, Forlaget Mystica Eterna, 2004, 5. utgåve, 2. opplag. (NB: 1. til 3. utgåve inneheld mindre stoff enn 4. og 5. utgåve). Boka er også utgjeven som lydbok av Cappelen Damm i 2009.

Takk til Klara Hagen Offerdal og Sissel Astrid Fuhre for kommentarar.

Modnede minner: Vitlycke

Marianne Lund Tverlid

Noen ganger merker jeg at refleksjoner spenner over flere tidsrom samtidig; små hendelser som har inntruffet for lenge siden, som hender nå, og som peker fremover i tid. I sånne øyeblikk har jeg alltid behov for å stoppe opp og notere det som kommer inn. Kanskje det kan gi nye spørsmål, og nye svar? Denne gangen stod helleristninger sentralt.

Den gang da

Min oldemor på morsiden vokste opp på en gård rett i nærheten av Vitlycke, et stort helleristningsområde i Tanum kommune, Sverige. Av ukjent årsak flyttet hun til Norge i ung alder. Dessverre fikk jeg aldri møtt henne selv om hun levde lenge, men min mor fortalte at hun var en spennende kvinne, så jeg har alltid lurt på hvordan hun var. I 2012 dukket det opp en anledning til å reise til Vitlycke, da mine foreldre hadde lyst på en tur for å feire sine bursdager.

Vi ruslet rundt på de ulike områdene – helleristningene var store og mangfoldige, og det hvilte en slags ro der – eller bare at jeg fant roen i meg, kanskje? Jeg vet ikke. Men jeg kjente på en viss tilknytning, så da vi gikk på museet, hadde jeg behov for to ting: Jeg ville kjøpe noen sølvsmykker som minne om stedet, samt spørre om de visste hvor mine tippoldeforeldre bodde. Utrolig nok kunne de forklare hvor det var mest sannsynlig oldemor kom fra – og ikke var det

Bilde 1: Mine røtters allé. Foto: M. L. Tverlid

langt unna heller! Så jeg valgte ut et par sølv øreringer i form av båter, samt et anheng av en mann med øks (blant de mest markerte helleristningene på stedet, trodde jeg da), og dro av gårde for å finne stedet oldemor kom fra. Familien min ville heller spise lunsj i bilen, så jeg gikk alene bort til den veien vi hadde fått utpekt at førte opp til det aktuelle huset.

Se for dere en rekke med trær langs med bilveien, og midt i denne var en smal åpning og en ny tverrvei som ledet innover i landskapet. Jeg kom til åpningen, og kikket på postkassen som var hengt opp der. Jo, jeg var kommet rett. Så gikk jeg noen få skritt mens jeg tittet fremover – og så et par eldre hus omtrent 100 meter unna, og jorder på hver side. Plutselig, ut av ingenting, kom et veldig vindpust rett mot meg, akkompagnert av en sterk følelse at jeg ikke skulle ta et eneste skritt til!

Jeg stod som paralyisert, forstod at her er det et eller annet jeg ikke forstår, rygget faktisk bakover før jeg etter hvert følte det trygt nok å ha ryggen til åpningen, og gikk forundret og litt forskrekket tilbake til familien i bilen. Jeg sa ingenting om hva som hadde hendt. Hva kunne jeg egentlig si? På den tiden kjente jeg lite til hva som omgir oss av energier, det var syv år før jeg ble kjent med søkekvister, og var generelt i en ganske laber forfatning. Men jeg visste én ting, og det var at jeg ønsket å finne det som kunne hjelpe meg å bli bedre!

Fjorårets ferie

Vi hopper i tid til august i fjor (nåtid i artikkelen), hvor jeg stod på farten til å reise til Italia. Rett i forkant snakket jeg med medredaktør Ingebjørg Rivedal om høstens utgave,

før hun ønsket meg god tur og «kanskje du får en kvistgjengerhistorie med deg tilbake?!» Vi lo godt begge to, og la på.

På flyet til Roma satt jeg med litt diverse lesestoff, deriblant to utgaver av Kvistgjengeren som jeg hadde fått på seminaret i Alvdal tidligere. Perfekt tid for å lese de! Den første var utgave nr 40 fra 2018, hvor jeg la spesielt merke til artikkelen til Trond Jacobsen, «Rette linjer i hellige landskap, del 2». Plutselig dukket et bilde opp av helleristningene fra Vitlycke – men denne gangen var det en kvistgjenger! Og med ett raste alle minnene fra turen dit i 2012 innover meg. Hvordan henger dette sammen i meg? Jeg satt og måpte litt, og heldigvis sov mine medpassasjerer akkurat da. Deretter leste jeg artikkelen, som innledningsvis beskriver mulige årsaker til at en kvistgjenger er foreviget som helleristning. Kanskje hadde han lært av forfedre, var en mann av rang, en sjaman? I følge forfatter Trond er tolkningen av bildet svært tilknyttet tiden det sees i - og her satt jeg i et fly!

Når tankene surrer er det kanskje ikke det beste tidspunktet å lese enda mer, men jeg kjente at jeg hadde både lyst og tid, så jeg sank ned i utgave nr 41 fra 2019 (jubileumsutgaven). Der var det ikke bare én artikkel, men hele fem som omhandlet helleristninger og kvistgjengeri!! Jeg kjente sporhunden i meg våknet – her lukter det rå biff!!

Allerede i redaktørspalten til jubileumsnummeret ser Sissel A. Fuhre konturene av lange tidslinjer i bladets artikler opp gjennom årene og i nr 41 alene. Noen handlet om "oldtid og nåtid" mens andre om foreningens tyveårige historie. Da jeg leste redaktørspalten følte jeg en innvendig "kobling" danne seg i min bevissthet, som om disse linjene plutselig fikk en tredje parallell.

La meg ta dere gjennom artiklene jeg så: I artikkelen «Den første forsiden av Kvistgjengeren, nummer 4, år 2000» gjengis leder og redaktør Geir Wollmanns tekst til forsiden, hvor han reflekterer rundt en helleristning på Solbergfeltet i Skjeberg som likner en kvistgjenger. Han gir et kreativt forslag på hva som er en søkepinne, en pose med mulige energisymboler og gjenstander, og en båt som kan angi reise over tid og rom... Redaktør Sissel

kommenterer så sammenhengen mellom denne første oldtidsreferansen, artikkelen til Anne-Kristin Knutsen (som jeg skulle lese senere i nr 41) og hele artikkelserien til Trond Jacobsen (som hadde med del 3 av "Rette linjer i hellige landskap" bakerst i utgave nr 41). Geir sin artikkel gir en tolkning, og det gjør også Anne-Kristin sin. Trond sin serie har flere like synspunkter. Dette synes jeg var et litt merkelig sammentreff. Hvorfor har jeg akkurat disse bladene med på tur i år? Hvorfor fanger min interesse det som Geir, Trond og Anne-Kristin skrev – og som Sissel så de lange linjene på?

Jeg skyndte meg videre i bladet, og leste så artiklene Sissel samt Kari og Christian Kjellberg hadde skrevet om høstmøtet i 2018 («Nordisk møte 'Oldtidsminner i Østfold', 14.-16 september 2018» og «Oldtidsminner – turer lørdag og søndag»). Jeg kjente på følelsen at «der skulle eg ha vøri»... På et bilde fra Solbergfeltet så man både figuren som Geir Wollmann i sin tid hadde på førsteutgaven, men også slike båter som jeg hadde sett (og kjøpt øreringer av!) i Vitlycke! Fjetret er et litt rart ord, men det passer særlig godt her – for det var akkurat det jeg var der, omtrentlig 10 000m oppe i luften, mens jeg leste dette.

Så kom Anne-Kristin sin artikkel («Hva er det fortidens mennesker ønsker å vise oss? En beretning om reinens tilblivelse») om hennes intuitive forståelse av helleristningen «Vitlycke kvistgjengeren», som også spant ut fra Trond Jacobsen sin artikkel i nr 40. Anne-Kristin gav

Bilde 2: Sølvsmykkene fra Vitlycke. Foto: M. L. Tverlid

kvistgjengeren en tilknytning til en sjelefamilie - Fuglefolket – ut i fra flere attributter risset inn. Muligens en Eben/hamskifter. Hun ser hele scenen som reinens tilblivelse - at DNA har blitt gitt for å lege reinsdyret. Hun gjør et frampek mot slutten av artikkelen om at kanskje historien, og vår tilblivelse, må skrives om. Her ble jeg bare sittende og undre – uten at jeg klarte å stille spørsmål i meg selv. Jeg så ikke den klare linken, men bare kjente det på meg at den er viktig. Det følte som om historiene/artiklene formet en spiral, eller labyrint, og at min bevissthet gikk i flere sirkler- som om jeg ble ledet til "målet"/fokuset i midten.

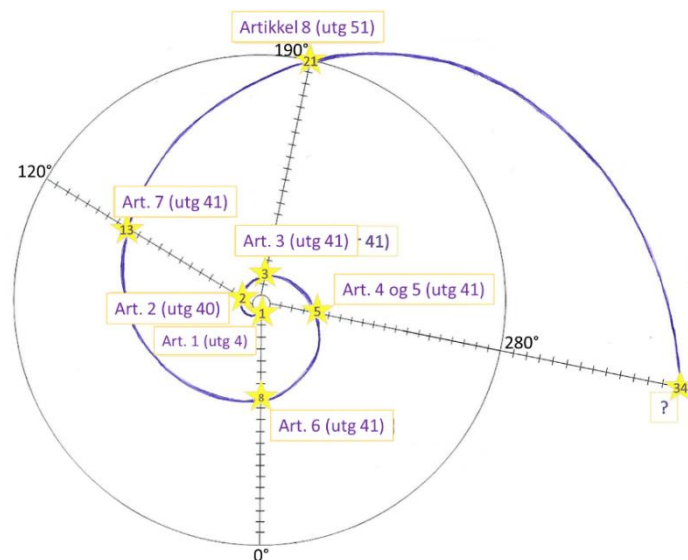

Bilde 3: Baksiden på et «Naxos øye» smykke (som heller ikke har blitt brukt...!) viser en nydelig spiral! Foto: M. L. Tverlid

Til slutt kom jeg til del 3 av Trond sin artikkelserie, og ramlet inn i hans beskrivelse av vår egenart, og vår evne til å forstå og bruke matematikk. Og så kom alle de ordene som jeg nettopp hadde tygget på selv etter å ha lest begge bøkene om hellig geometri som jeg tydeligvis trengte å lese (The Ancient Secret of the Flower of Life, vol 1 og 2, av Drunvalo Melchizedek, Lighthouse publishing). På nytt rusket inn, uten at jeg klarte å se alle sammenhengene, men jeg tenkte at dette var en av grunnene til at jeg skulle begynne å forstå hellig geometri.

Hvis noen hadde sett meg akkurat da, så ville man ha ledd seg skakk – for det følte som om jeg var på vei rett til himmels (!) i en rakett, med håret i stive fartsstriper bakover, og munnvikene vibrerende slik hunder får når de stikker hodet ut av bilvinduet i fart (eller hvert fall slik de fremstilles i tegnefilmer). Mamma Mia! Jeg nærmet meg Italia, og merket at tankene fløy fortere enn flyet vårt.

Så skjedde noe underlig. Jeg satt og holdt utgave 41 i hendene, og plutselig traff solen de små diamantene jeg har i ringen min, og dannet de nydeligste, små regnbuestjernene over baksiden av bladet. Det varte i mange sekunder, og jeg rakk til og med å ta bilde av det. Akkurat i det øyeblikket følte jeg at jeg fikk den kvistgjengerhistorien som Ingebjørg og jeg hadde fleipet om tidligere... For i det øyeblikket så jeg plutselig et slags system i tankekaoset mitt. Det var som om tankene plutselig formet et gyldent snitt...

Figur 1: Et gyldent snitt av artikkel-sammenhenger i en tankeflyt! Tenkte treffpunkter illustreres kronologisk utgavemessig ved en stjerne som treffer en sirkel med hele radiustall i Fibonacci rekken (1,2,3,5,8,13,21,34 og så videre) ved bestemte grader (0, 120, 190, 280 og 360 grader). Illustrasjon av M. L. Tverlid inspirert av figur 8-23 og 8-24, s. 218 I «The Ancient Secret of the Flower of Life» vol.1, Drunvalo Melchizedek.

Modning gir næring til fremtiden?

Det tok en drøy måned før jeg klarte å sette meg ned for å skrive denne artikkelen. I mitt hode skulle den hele tiden bare være en «halvsides notis». Vel, det var helt tydelig en annen plan bak denne artikkelen, forstod jeg når jeg begynte å skrive. For det var da jeg begynte med ingressen jeg så de lange linjene fra tidligere av, og hvordan de peker fremover...

a) Hva skulle sølvsmykkene lære meg?

Jeg har alltid vært glad i smykker, og flere ganger kjøpt med meg hjem som souvenir. Lette å ta med i bagasjen, og flotte kunstverk. Det er først i senere år jeg har begynt å forstå at ikke alle smykker er som andre, og at noen symboliserer noe mer enn det jeg forstod i kjøpsøyeblikket. Slik er det også med disse sølv-

smykkene fra Vitlycke: Jeg har aldri følt meg komfortabel med å ha de på meg. Hva er det for informasjon de bærer som jeg ikke har klart å ha på meg tidligere? Og er nå tiden inne for å forstå det nærmere, var det derfor jeg kjøpte dem i utgangspunktet? For at jeg ikke skulle glemme det jeg opplevde i 2012, og nå begynne å se sammenhenger og stille nye spørsmål?

b) Hvorfor ble et festlig fly-øyeblikk til en hel artikkel?

Jeg forstod i «nå-øyeblikket» det ikke var tilfeldig at en himmel av regnbuestjerner og artikkelanalyse/tanker i form av det gyldne snitt samlet seg på Kvistgjengerens jubileums-utgave. Men hvordan er det mulig å skrive så mye om et enkelt øyeblikk, om ikke det er viktig for tiden fremover? Hva var det dette vakre tegnet (som jeg opplevde det som) skulle si meg? Om ikke annet var det en saftig motivator for å fortsette å skrive, selvfølgelig, og kanskje en oppmuntring til hele foreningen om at vi trenger alles bidrag for å komme videre i egen og felles søken?

c) Hvorfor skulle flere legge merke til at mange Kvistgjenger-artikler henger sammen? På flyet klarte jeg ikke legge sammen to og to helt hva gjaldt redaktør Sissels observasjon om tidslinjer, og gamle og nye kvistgjenger-historier som beskrev de samme temaene. Men da jeg skulle skrive denne, var det som om brikkene falt på plass (se bilde 3 og figur 1). Det får meg til å tenke: Kanskje det er noe vi bør gjøre mer av i foreningen (med ydmyk erkjennelse av at jeg ikke vet hva som har blitt tenkt og forsøkt tidligere)? Bør vi strukturere våre allerede produserte artikler basert på tema, for å se nærmere på og hva vi kan lære av dem, eller forske videre på?

d) Hvorfor peker «linjene» så langt tilbake? Selvfølgelig vil relevante tema bli gjenstand for refleksjon med jevne mellomrom, og ofte avfeier man (i hvert fall jeg) deres betydning og havner i kategorien «repetitive tanker». Samtidig – hvis noe dukker opp flere ganger, kanskje det er en grunn til det? Det får meg til å stille spørsmålet: Hva er det med helleristninger som er så interessant? Og hvorfor ser nettopp vi kvistgjengere i noen av bildene? Artikkelen til Anne-Kristin seiler opp som et spennende springbrett for tankene – er dette noe vi bør forsøke å forstå?

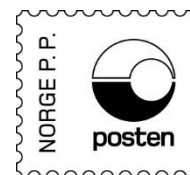
For å forsøke å gi et svar på hvorfor linjene peker så langt tilbake, må jeg fortelle en liten minihistorie om noe helt annet: Min tidligere kordirigent gjentok ofte på øvelsene at det var viktig å spille på tidsriktige instrumenter for den tiden musikkverkene var skrevet på, og å utøve musikk fra tidlig alder til nå for å forstå utviklingen av det musikalske inntrykket. Han sa ofte med stor entusiasme (min hukommelse husker det slik): «Til Kilden!» Dette fordi det er ved kilden vi finner den opprinnelige informasjonen, den opprinnelige forklaringen. Mennesket har gjennomgått mange tidsaldre, og vår felles hukommelse og kunnskapsarv kan stå i veien for nyere oppdagelser. Vi kan mangle viktige perspektiv eller de har blitt endret til noe ugjenkjennelig når vi betrakter helleristninger, slik at vi ikke ser meningen bak. Hvilke minnebrikker mangler vi? Og er det slik at ett hode ikke klarer alt alene? Så jeg føler det nødvendig å stille spørsmålet – er det viktig å se nærmere på helleristningene i systematisert fellesskap for å klare å forstå de?

e) Er det noe spesielt med Vitlycke?

Jeg opplevde ikke historien med vindpustet som stoppet meg særlig positivt, og jeg har ikke hatt lyst til å dra tilbake. Hvorfor fikk jeg da en så sterk opplevelse på flyet, og hvorfor har Trond's artikkel fått flere til å undre videre? Jeg opplever at tankene mine leker videre til noe nytt om selve stedet: I min norsk-svenske språkforvirring kunne det gjerne hett Hvit Lykke. Hvorfor tenker jeg det? Er det noe jeg trenger at skal skje for at stedet kan representere dette for meg? Og hvorfor flyttet oldemor derfra, egentlig?

Det føles som om modning har vært gjennomgangstema her i denne artikkelen og hvordan den skulle skrives, mitt eget opphav og opplevelser derfra, min relasjon til smykker og ikke minst hvordan et tema modnes fra en artikkel(skribent) til en annen. Jeg har en sterk følelse av at denne modningen av minner er viktig for meg og min utvikling. Men kanskje det er gjennom våre felles minner vi kan modnes som organisasjon også? Trenger vi en kollektiv minneoppbygging fra helleristninger? Jeg kjenner hvert fall at jeg har lyst til å lese alle tidligere utgaver av Kvistgjengeren for min egen del. Se figur 1 – hva kan komme etter denne artikkelen?

Returadresse
Kjell Arne Drag
Kisgruveveien 91
3614 Kongsberg

Smykkemysteriet og budskapet

Kåre Holmen

En dag fikk jeg sendt et smykke fra ei dame i utlandet. Smykket bestod av et halskjede med seks perler og en krystallstein. Dama som jeg fikk dette hos er astrolog. Hun ville at jeg skulle prøve dette smykket fordi det ville hjelpe meg. Jeg tenkte jeg ville prøve det hun mente ville skje, selv om jeg tvilte. Jeg tok på meg smykket og la meg til å sove. Da jeg våkna neste dag var smykket borte fra halsen. Jeg fant halskjedet i senga, men en perle manglet på kjedet.

Da jeg kom på badet og kledde av meg buksa kom perla fram. Den lå i buksa. På badet så jeg nærmere på smykket og kjedet. Det viste seg at krystallsteinen var flytta fra et punkt på kjedet til et annet. Hvordan hadde jeg klart alt dette om natta mens jeg sov? Dette hadde jeg ikke en gang klart om dagen i dagslys. Kjedet, perla og steinen bar ikke preg av noe skade.

Neste natt prøvde jeg på nytt for å se hva som ville skje. Det samme gjentok seg, men jeg hadde ikke utført det hele på samme måte. Jeg prøvde så enda ei natt til for å se. Den tredje natta skjedde det igjen, men nå forsvant ei hempe som steinen var festa i. Og den fant jeg ikke mere igjen. Beskjeden jeg da fikk i ånden var at nå måtte jeg forstå at dette skulle jeg ikke ha rundt halsen.

Det hele var og er jo et mysterium. Jeg måtte ha hatt hjelp om natta til å utføre dette, men hvem

og hvordan? Jeg har bare en forklaring på dette og det er: Jeg må ha fått hjelp av åndelige vesener til å utføre dette, eller noen åndelige vesener har utført dette for meg.

Jeg har nå forstått at også dette var et budskap til meg. Budskapet var at det er viktig å finne ut hva som er rett å henge rundt halsen. Det som skal henge rundt halsen må stemme med kjemien i menneskekroppen. For ellers kan man regne med å bli syk av smykket. Smykket sender ut feil signal til kroppen, og kroppen stresser på grunn av feil signal. Dette fører så til sykdom.

Dette er nok et bevis på at vi får budskap om det som er galt med oss. Og at det finnes åndsvesener som hjelper oss.

Konklusjonen er at vi må være flinkere til å lytte til kroppens egne signaler om farer. Dyrene er flinkere enn oss til dette.

Denne artikkelen er et utdrag fra *Symbolboka* av Kåre Holmen, tilrettelagt for Kvistgjengeren, og trykt med tillatelse fra forfatteren.

Holmen, Kåre: *Symbolboka - Stjerner i sikte*, 2008, Kolofon forlag. Boka er utsolgt, men kan lånes fra Nasjonalbiblioteket

Kåre Holmens nettside: www.syvstjerne.no

ISSN 1890-3886